

Arrest

nr. 171 774 van 13 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. BUYTAERT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2015 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 16 juni 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 30 juni 2016 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Tadzjiek, afkomstig uit Kunduz stad, provincie Kunduz (Afghanistan), die de Afghaanse nationaliteit bezit.

Op 4 december 2011 vroeg u een eerste keer asiel aan in België. Hierbij haalde u aan dat u enkele jaren school hebt gelopen in Afghanistan, van 2008-2010 als timmerman werkte, nadien uw vader in zijn winkel hielp en tevens werkte als bodyguard van uw broer, A.(...) H.(...), op de momenten dat hij off duty was.

Uw broer, A.(...) H.(...), zou in tegenstelling tot u wel gestudeerd hebben, meer bepaald Dari literatuur aan de universiteit. Nadien, met name vanaf 2009, toen hij als sergeant (satanman) in dienst zou getreden zijn bij de politie van Kunduz, zou hij woordvoerder geweest zijn van voormalig politiechef A.(...) R.(...) S.(...) K.(...), en dit tot diens dood midden 2011. Ondertussen zou uw broer reeds commandeur van de sergeants (satanmanan) geworden zijn, een job die hij de daaropvolgende jaren trouw zou gebleven zijn. Doorheen de jaren zou hij uiteindelijk gepromoveerd zijn tot de graad van kapitein (turan). Nooit of te nimmer zou hij echter problemen gekend hebben. Dit zou echter veranderd zijn op 22 Sombullah 1394 (i.e. 13 september 2015). Die dag zou de Taliban uw broer telefonisch bedreigd hebben, hem gevraagd hebben met hen samen te werken en gezegd hebben dat u hen moest vervoegen voor de jihad. Op 24 Sombullah 1394 (i.e. 15 september 2015) zou de Taliban dan weer uw vader per telefoon gecontacteerd hebben om te vragen of zijn zonen hun voorstel hadden aanvaard. Uw vader zou hierop laten weten hebben dat jullie nooit met de Taliban zouden samenwerken. Diezelfde avond zouden uw vader, uw broer en u over deze bedreigingen gesproken hebben, maar uw broer zou gezegd hebben dat jullie zich niet ongerust dienden te maken. De daaropvolgende dag, op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015), zou hij 's avonds te voet naar een collega, A.(...) G.(...), zijn gegaan. Kort nadien zou de politie u hebben ingelicht dat uw broer neergeschoten zou zijn en zwaargewond naar het ziekenhuis zou overgebracht zijn. Eens u en uw vader in het ziekenhuis zouden aangekomen zijn, zou hij reeds overleden zijn. De daaropvolgende dag zouden jullie hem begraven hebben. Daags nadien zou uw vader opnieuw opgebeld zijn met de boodschap dat ze u, zijn andere zoon, ook naar de hel zouden sturen. Hierop zou uw vader samen met de ouderen contact gehad hebben met de politie, waarna ze zouden besloten hebben dat u meer beter het land kon verlaten. Op 29 Sombullah 1394 (i.e. 20 september 2015) zou u vertrokken zijn. Via Nimroz zou u naar Pakistan en Iran gereisd zijn, om vervolgens via Turkije en Griekenland naar België gereisd zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u destijds een kopie van uw tazkara neer, een kopie van de tazkara van uw broer, A.(...) H.(...), alsook 17 foto's en een 9-tal documenten ivm het werk, promoties, ... van voornoemde broer. Na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, legde u via uw advocaat (per fax) ook nog een ongedateerd attest van de politie van Kunduz neer, ter bevestiging van de problemen die u zou gekend hebben.

Op 9 mei 2016 besloot het Commissariaat-generaal evenwel tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw identiteit en die van uw broer, A.(...) H.(...), alsook jullie onderlinge verwantschap, onvoldoende aannemelijk had gemaakt; u evenmin aannemelijk had gemaakt dat A.(...) H.(...) op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015) in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn; en het sowieso niet geloofwaardig was dat u als gevolg van de beroepsbezigheden van en/of de moord op uw broer, en uw eigen profiel, persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt. In haar arrest van 2 juni 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RVV) deze beslissing. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 16 juni 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. Hierbij verwees u naar de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Ter staving van deze nieuwe asielaanvraag legde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een reeks (nieuwe) documenten neer: een tazkara van uw broer, A.(...) H.(...); een tazkara van uw vader, D.(...); 10 documenten en een 25-tal foto's ivm het werk, promoties, ... van voornoemde broer; en een ongedateerd attest van de politie van Kunduz, ter bevestiging van de problemen die u zou gekend hebben. Van al deze documenten is het onduidelijk of het kopies of originelen betreft.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van onderhavige aanvraag enkel en alleen beperkt tot een onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe feiten en bewijsstukken, en dit in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Het Commissariaat-generaal stelt, na lezing van uw administratief dossier, evenwel vast dat u zich ook in onderhavige aanvraag nog steeds beroept op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet en louter verder bouwt op uw verklaringen gedaan tijdens uw eerdere asielpcedures – met name door te herhalen dat de Taliban uw broer, A.(...) H.(...), zouden vermoord hebben en ook naar u op zoek zouden zijn (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-3).

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw identiteit en die van uw broer, A.(...) H.(...), alsook jullie onderlinge verwantschap, onvoldoende aannemelijk had gemaakt; u evenmin aannemelijk had gemaakt dat A.(...) H.(...) op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015) in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn; en het sowieso niet geloofwaardig was dat u als gevolg van de beroepsbezigheden van en/of de moord op uw broer, en uw eigen profiel, persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.

Het beroep dat u indiende tegen de eerste weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RVV) in haar arrest van 2 juni 2016 verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, in het kader van onderhavige aanvraag legde u geen bijkomende verklaringen af. U herhaalde louter dat de Taliban uw broer, A.(...) H.(...), zouden vermoord hebben en ook naar u op zoek zouden zijn (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-3). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, welke vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RVV) bevestigd werden (cfr. supra).

Wel legde u in het kader van onderhavige aanvraag een aantal (nieuwe) documenten neer, met name een tazkara van uw broer, A.(...) H.(...); een tazkara van uw vader, D.(...); 10 documenten en een 25-tal foto's ivm het werk, promoties, ... van voornoemde broer; en een ongedateerd attest van de politie van Kunduz, ter bevestiging van de problemen die u zou gekend hebben. Van al deze documenten is het evenwel onduidelijk of het kopies of originelen betreft.

Dit terzijde, kunnen deze documenten niets wijzigen aan de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in uw dossier geenszins het geval is. Daarnaast legde u reeds een aantal van deze documenten – met name 6 documenten en een groot deel van de foto's ivm het werk, promoties, ... van uw broer; alsook het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, ter bevestiging van uw problemen – neer in het kader van uw eerste asielaanvraag, waardoor het in se geen nieuwe documenten zijn, en de beoordeling ervan dus reeds vaststaat.

De nieuwe documenten die u in onderhavige aanvraag neerlegt, betreffen bijgevolg 4 documenten en een deel van de foto's ivm het werk, promoties, ... van uw broer, en een tazkara van uw vader, D.(...). Deze kunnen echter ook niets veranderen aan de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal, daar ze, net als de reeds eerder door u neergelegde documenten, evenmin uitsluitel bieden over uw relatie tot de (gewapende) persoon die op de foto's te zien is, waarvan u beweert dat het uw broer, A.(...) H.(...), zou zijn; en louter de carrière bevestigen van A.(...) H.(...), waarvan het niet vaststaat dat het daadwerkelijk uw broer is.

Tot slot herhaalt het Commissariaat-generaal nogmaals dat, zelfs indien deze documenten het voorgaande alsnog hadden weten staven en aannemelijk maken, quod non, er in Afghanistan, louter als gevolg van de beroepsbezigheden van en/of de moord op uw broer, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet geslaagd, daar er ernstige twijfels bestonden aangaande het profiel dat u zich tijdens uw gehoor aanmat en u evenmin aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt. De motivering van het Commissariaat-generaal in dit verband luidde destijds als volgt:

“Vooreerst haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens aan dat u uw broer, A.(...) H.(...), destijds als bodyguard zou begeleid hebben telkens hij off duty zou geweest zijn (Vragenlijst CGVS, 15 maart 2016, pp. 1-2). Om een onduidelijke reden gaf u dit slechts aan tijdens uw gehoor, d.d. 22 maart 2016 (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 5; 7; 19-20). Dit komt uiteraard uw geloofwaardigheid niet ten goede. Voorts bleef u volhouden dat u in Afghanistan slechts enkele jaren school zou gelopen hebben, dat u een ongeletterd persoon zou zijn, en dat u enkel als timmerman zou gewerkt hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-4), hetgeen vrij bevreemdend is daar uw broer, A.(...) H.(...), universitaire studies (Dari literatuur) te Kunduz zou gedaan hebben. Daarnaast bleek tijdens het interview ook dat u weldegelijk Engels begrijpt en dat u kan lezen (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-4), hetgeen het vermoeden van het Commissariaat-generaal, met name dat u zich tijdens uw gehoor bewust een ander profiel trachtte aan te meten, enkel versterkt.

Verder wist u slechts drie foto's neer te leggen waarop u zelf gewapend te zien bent (waarvan slechts één in het gezelschap van de persoon waarvan u zegt dat het uw broer A.(...) H.(...) is) en wist u niet aannemelijk te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt. Zo bleek dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de Taliban. Op 22 en 24 Sombullah zouden ze respectievelijk uw broer en vader gecontacteerd hebben. Na de begrafenis van uw broer zouden ze u wel bedreigd hebben, maar opnieuw indirect, met name via uw vader hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 15-16; 17-19). Voorts stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, dat u na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, via uw advocaat (per fax) neerlegde. Hierin valt immers te lezen dat de Taliban én Al Qaida u meermaals zouden bedreigd hebben, en zelfs zouden geprobeerd hebben om u, Mr. A.(...), te ontvoeren; gebeurtenissen/problemen die u helemaal niet aanhaalde. Tot slot bleek uit uw verklaringen ook nog dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan geen enkel probleem meer zouden gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, p. 9), hetgeen er evenmin op wijst dat de Taliban voorafgaand aan uw vertrek daadwerkelijk naar u op zoek zouden geweest zijn met als doel u te rekruteren, en op dit moment nog steeds zouden zijn.

Aan dit alles is in onderhavige aanvraag eigenlijk niets veranderd. Zoals reeds aangehaald legde u geen bijkomende verklaringen af die op bovenstaande vaststellingen een ander licht zouden werpen (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-3). De nieuwe door u neergelegde documenten/foto's hebben dan weer louter betrekking op het werk, promoties, en de carrière van A.(...) H.(...), waarvan het niet vaststaat dat het daadwerkelijk uw broer is, en tonen geenszins aan dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. U bent immers nergens op de nieuwe door u neergelegde foto's te zien en ook geen enkele van de door u neergelegde nieuwe documenten heeft betrekking op u of de problemen die u, in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, zou dienen te vrezen. Het enige document dat hiervan melding maakt, is het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag neerlegde en waarvan de bewijswaarde reeds beoordeeld werd (cfr. supra).

Gelet op al het voorgaande, brengt u met andere woorden geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u, op basis van de reeds eerder door u ingeroepen asielmotieven, voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve voegt het Commissariaat-generaal hier nog aan toe dat, ondanks u afkomstig bent uit Kunduz stad (provincie Kunduz), u evenmin in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, daar het Commissariaat-generaal van oordeel is dat u te Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere

internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde het Commissariaat-generaal dat u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. In zijn arrest van 2 juni 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RVV) de argumentatie van het Commissariaat-generaal en oordeelde dat er rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden redelijkerwijs van u verwacht kan worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bracht in het kader van uw huidige asielaanvraag geen elementen aan die deze vaststelling in een ander daglicht plaatsen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze tevens oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat: "voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald".

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, geeft verzoeker vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 EVRM, de artikelen 48/4, 48/7, 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de bewijslast, het voordeel van de twijfel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Vervolgens betwist hij de motieven van de bestreden beslissing, waarbij hij zijn grieven formuleert als volgt: “(...) *De bestreden beslissing is niet van die aard dat de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.*

De bestreden beslissing geeft niet duidelijk aan waarom er geen sprake zou zijn van nieuwe elementen. De bestreden beslissing meent enkel dat de elementen niet overtuigen zonder ze daadwerkelijk te onderzoeken. Nochtans bieden de door verzoeker aangebrachte stukken een nieuw licht op de asielaanvraag van verzoeker die de verwantschap tussen verzoeker en zijn broer A.(...) H.(...) aangeven. Het CGVS verklaart bovendien niet hoe verzoeker dergelijke persoonlijke documenten over A.(...) H.(...) zou kunnen hebben bekomen zonder dat er een familiale band zou zijn.

Bovendien moest het CGVS alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen, het CGVS is die taak niet nagekomen. Overigens had het CGVS alle beschikbare middelen kunnen aanwenden om de nodige bewijzen te verzamelen, uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS die inspanning niet heeft geleverd. Zelfs in de hypothese dat deze niet hadden kunnen gevonden worden, had verzoeker het voordeel van de twijfel moeten krijgen aangezien zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemene bekende feiten. Het CGVS heeft aldus geen afdoende onderzoek gedaan naar de persoonlijke situatie van verzoeker in Afghanistan terwijl de door verzoeker bijgebrachte documenten verzoekers problemen in Afghanistan duidelijk aantonen.

In onderhavig geval is geen feitenbevinding gebeurd. In de bestreden beslissing heeft het CGVS zich beperkt tot het verwijzen naar stereotype argumentatie.

Over het intern vluchtalternatief wenst verzoeker bovendien nog het volgende op te merken.

Uit het rapport van de Deense Immigratiedienst (Danish Immigration Service. Afghanistan COI, Danish Immigration Service, Afghanistan Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process, May 2012, 3/2012 ENG, available at: <http://www.refworld.org/docid/505af0352.html> [accessed 22 November 2015]) over Afghanistan blijkt dat :

- *de huur in Kaboel is enorm hoog en derhalve leven sommige mensen in tenten in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (pg. 12);*
- *ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 moeten alle terugkeerders terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (pg. 12);*
- *het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel betreft mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland (pg. 13);*
- *de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan is bijzonder laag, het is moeilijk voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan (pg. 13);*
- *een belangrijk deel van de economie in Kaboel is gebaseerd op de internationale aanwezigheid. Eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken zal dit dramatisch zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan (pg. 15).*

De Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is (United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Afghanistan: Security and humanitarian situation, 15 August 2015, Version 2.0, available at: <http://www.refworld.org/docid/55dc3bd34.html> [accessed 22 November 2015]) :

“In February 2015 it was reported that newly appointed Afghan Minister for Refugees and Repatriation, Hussain Alami Balkhi, stated that he wished to reconsider the terms of the existing Memorandum of Understandings (MoUs) with European countries, concerning returns, and that until new agreements had been made no enforced returns should take place.⁸⁶ The Minister also reportedly commented that the security situation in Afghanistan was not stable, that there has been a significant deterioration in security in the past few years since the MoUs were signed, and that 80 per cent of the country was insecure and unsafe.⁸⁷ In the most recent statement attributed to the Minister, he “specifically highlighted three of the provinces of Afghanistan as very dangerous. This stands in marked contrast with his statement at the beginning of this discrete saga, when he claimed that only two of the thirty four Afghanistan provinces were safe.”⁸⁸”

Uit informatie beschikbaar op de FOD buitenlandse zaken blijkt dat :

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch, ook na de terugtrekking van het gros van de NAVO/ISAF troepen begin dit jaar. Het land gaat momenteel door een belangrijke politieke, economische en veiligheidstransitie.

De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afghaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt meer dan duizend doden elk jaar. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen ngo's, internationale organisaties, privé-ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden.

De buitenlanders moeten zich tegen elk soort criminaliteit beschermen. Er is immers niet alleen het geweld van de gevechten tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten. Het kan eveneens gaan om politieke of criminele ontvoeringen. Al deze vormen van criminaliteit houden trouwens vaak verband met illegale handel en smokkel, met name de drughandel.

Belgische burgers die worden tewerkgesteld door multilaterale organisaties (VN en haar agentschappen, Europese Unie, NAVO, ontwikkelingsagentschappen) zijn onderworpen aan het veiligheidsprotocol van deze organisaties en dienen zich hier strikt aan te houden.

Gewone diefstallen en roofovervallen kunnen af en toe in de stadscentra, de winkelcentra, de banken (geldapparaten) en de plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht plaatsvinden.

Er is een groot risico op ontvoeringen in heel het land.

De risico's in verband met de aanwezigheid van mijnen en niet-ontploffte munitie blijven bestaan in verschillende zones van het Afghaanse grondgebied. Het wordt afgeraden om niet-bekende of afgebakende wegen te nemen.

Kaboel

De veiligheid in Kaboel blijft problematisch. Sinds 2014 is er een golf van (zelfmoord)aanslagen in de stad. Sedert de zomer van 2015 is het aantal aanslagen gestegen. Daarbij vielen tientallen slachtoffers. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden, de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot.

De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kaboel is een doelwit. Bepaalde wijken zijn te vermijden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten vermeden worden.

Een verblijf in Kaboel is denkbaar op voorwaarde elementaire veiligheidsregels na te leven (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, enz).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan met als bestemming Kaboel een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Omwille van bovenstaande overwegingen schendt de bestreden beslissing alle hierboven vermelde bepalingen.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige, tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees voor de Taliban omwille van zijn weigering om hen te vervoegen.

In 's Raads arrest nr. 168 996 van 2 juni 2016 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag reeds geoordeeld als volgt: "(...) 2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

In de bestreden beslissing wordt o.a. vastgesteld dat (i) verzoeker zijn identiteit en die van zijn broer, A.H., alsook hun onderlinge verwantschap onvoldoende aannemelijk maakt, (ii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie met betrekking tot zijn asielrelaas onvermeld liet, (iii) er ernstige twijfels bestaan aangaande het profiel dat hij zich tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aanmat en hij niet aannemelijk weet te maken dat hij persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt, (iv) hij, daargelaten de huidige situatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, en (v) de door hem neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde conclusies te wijzigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het citeren van wetbepalingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde en niet aannemelijk of geloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5.1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift oppert dat "wat betreft de naamsverwarring die ontstaan is over de naam van de broer van verzoeker, namelijk A.H., moet er worden opgemerkt dat de naam van verzoekers broer A.H. was en niet A.K. De vertaler op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte hieromtrent een fout waardoor de DVZ-ambtenaar de naam verkeerdelijk opschreef." en stelt dat "fouten op het niveau van slechte vertalingen (...) niet tegen verzoeker" kunnen "worden weerhouden", stelt de Raad vast dat verzoeker het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin duidelijk te lezen staat dat zijn broer A.K. heet, nadat het hem in het Dari werd voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek te formuleren voor akkoord heeft ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat die en de andere verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoeker had na of tijdens de voorlezing van het verhoorverslag voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen (Administratief dossier, stuk 10, Vragenlijst d.d. 15 maart 2016, p.7 en volgende). Tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal gaf verzoeker bovendien, toen hem hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en er "geen problemen" waren (gehoorverslag CGVS 22 maart 2016, p. 2). Verzoeker maakte op geen enkel moment, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken noch nadien op het Commissariaat-generaal, ook maar enigszins melding van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan. Verzoekers huidige a posteriori-kritiek op dit gehoor vindt derhalve geen steun in het administratief dossier.

2.5.2. Verzoeker voert verder aan dat "het feit dat verzoeker niet zou hebben vermeld bij DVZ interview dat voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili werd vermoord in 2011 en dat zijn broer sedert dan als commander werkte bij de politie van Kunduz en in die hoedanigheid om het leven kwam, (...) niet tegen verzoeker" kan "worden weerhouden". "Immers", zo stelt hij, is "het DVZ interview (...) een interview dat erop gericht is om een algemeen beeld te krijgen van het asielprobleem en niet om ten gronde de asielaanvraag te beoordelen, want dit is de taak die aan het CGVS toekomt". Verder laat hij ook gelden dat "wat betreft het feit dat verzoeker niet zou hebben vermeld op het DVZ interview dat hij zijn broer begeleidde als bodyguard als hij off duty was ook hier moet worden opgemerkt dat het DVZ interview een voorbereidend kort interview is om kennis te nemen van een asielaanvraag en dat het

CGVS interview het determinerend interview is om de gegrondheid van een asielaanvraag te beoordelen”.

Verzoekers huidige argumentatie verklaart, noch rechtvaardigt het door hem op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld laten van essentiële informatie met betrekking tot de kern van zijn asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezzen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Verzoeker werd er op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk op gewezen dat “bij het invullen van de vragenlijst (...) van de asielaanvraag verwacht” wordt dat hij “nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom” hij “bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert” en “in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft” (vragenlijst DVZ, p. 1).

Verzoeker is hier echter in gebreke gebleven, gelet op de vaststelling dat hij o.a. het feit dat zijn broer sinds het overlijden van voormalig politiechef Abdul Rahman Sayed Khili de functie als commandant van de sergeants ('satanmanan') zou hebben bekleed en in die hoedanigheid op 16 september 2015 om het leven zou zijn gebracht, op de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld liet. Deze feiten betreffen belangrijke informatie in het kader van zijn relaas en voorgehouden vervolgingsfeiten die de kern ervan raakt en uitmaakt, aangezien de persoon van en bedreigingen aan het adres van zijn broer door de Taliban aan de basis liggen van zijn eigen persoonlijke verklaarde vrees ten aanzien van en problemen met de Taliban welke hem zijn land van herkomst deden ontvluchten. De vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn asielaanvraag, zoals o.a. ook het feit dat hij zijn broer buiten diens dienst als bodyguard begeleidde, niet ter sprake bracht, klemt des te meer aangezien verzoeker zelf nadien aan de commissaris-generaal, toen deze hem hier bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet naar vroeg, uitdrukkelijk aangaf op de Dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke elementen met betrekking tot zijn relaas te hebben kunnen vertellen en te hebben aangehaald (gehoor CGVS, p. 2).

Verzoeker liet belangrijke informatie met betrekking tot de kern van zijn asielaanvraag, zoals onder meer aangaande de hoge functie van zijn broer, geheel onvermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen de geloofwaardigheid en ernst van zijn verklaarde vervolgingsproblemen en vrees op de helling zet.

2.5.3. Verzoeker maakt bovendien, en dit in het bijzonder, tot op heden zijn verklaarde identiteit en die van zijn beweerd broer A.H., alsook hun onderlinge verwantschap, nochtans een uiterst essentieel element in het kader van zijn relaas, niet voldoende aannemelijk.

De door verzoeker neergelegde taskara's op zijn naam en die van A.H., waarmee hij hun identiteit tracht te staven, betreffen geen originele documenten, doch slechts fotokopieën. Aan gemakkelijk door knip-en-plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

De talrijke bijgebrachte foto's tonen verschillende mannen, doch hieruit blijkt niet en kan niet worden afgeleid om wie het precies gaat en welke hun onderlinge verwantschap is.

Verzoekers identiteit en die van beweerd broer A.H. staat derhalve niet vast, en uit niets blijkt aldus en verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem aangebrachte documenten inzake het werk en de carrière van A.H. daadwerkelijk betrekking hebben op een broer van hem, en dat het ongedateerde attest van de politie van Kunduz daadwerkelijk betrekking heeft op zijn persoon.

2.5.4. Verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal stemmen bovendien niet overeen met de inhoud van bovenvermeld attest van de politie van Kunduz, een vaststelling welke verzoeker niet betwist. Verzoeker stelt dienaangaande immers enkel dat het feit dat het document niet gedateerd zou zijn, geen afbreuk doet aan de vaststellingen die erin vermeld staan en hij hekelt dat documenten die hij ter goeder trouw aanbrengt zomaar worden afgewezen of afgewezen worden als zijnde onbruikbaar of onbetrouwbaar.

Verzoeker gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf

vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Om die reden, en gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken welke door verzoeker niet in een ander daglicht worden geplaatst en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan corruptie welig tiert en het er gemakkelijk is om (ver)vals(t)e documenten te verkrijgen, kan aan de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten, waaronder het niet gedateerde attest van de politie van Kunduz, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

2.5.5. Verzoekers argumentatie is verder incoherent waar hij thans aanvoert dat "het feit dat de communicatie van de bedreiging ten aanzien van verzoeker enkel via zijn familieleden verliep (...) geen afbreuk" doet "aan het feit dat verzoeker rechtstreeks werd bedreigd door de Taliban". Uit verzoekers eerdere verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt nergens dat hij ooit persoonlijk door de Taliban werd/wordt bedreigd en/of gezocht. Waar verzoeker thans in dit verband naar het neergelegde attest van de politie van Kunduz verwijst, wijst de Raad erop dat dit document elke bewijswaarde ontbreekt, gelet op o.a. de vaststellingen dat het manifest in strijd is met zijn eigen verklaringen.

De Raad acht het overigens, net als de commissaris-generaal, ten zeerste opmerkelijk en bevreemdend dat verzoekers familieleden, zoals blijkt uit zijn verklaringen en in het verzoekschrift niet wordt ontkend, na het vertrek van verzoeker uit Afghanistan geen enkel probleem meer met de Taliban hebben gekend, dit inzonderheid gelet op het feit dat blijkens verzoekers verklaringen de bedreigingen, ook tijdens zijn verblijf nog in Afghanistan, steeds via zijn vader gebeurden.

2.5.6. Verzoeker betwist niet, doch geeft zelf aan en toe dat hij geen persartikel neerlegt waaruit blijkt dat A.H., beweerdelijk zijn broer, op 16 september 2015 in de door hem geschetste omstandigheden om het leven zou zijn gekomen, noch brengt hij enig ander concreet en objectief document aan waaruit die geschetste gebeurtenis zou kunnen blijken.

2.5.7. Verzoeker gaat er geheel aan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet, in tegenstelling tot wat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op het geheel van de vaststellingen uit de bestreden beslissing welke niet worden ontkracht of weerlegd, zijn verklaarde problemen met de Taliban niet aannemelijk of geloofwaardig. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.7. Waar verzoeker de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, daar geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij zou hebben gekend. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.8. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hogere gedane vaststellingen dienaangaande. Hij

toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voor de beoordeling van verzoekers intern vluchtalternatief wordt kan verwezen worden naar hetgeen volgt.

2.9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoeker thans zeer algemeen oppert dat niet concreet wordt aangetoond naar welk gebied in Kabul hij zou worden teruggestuurd, wijst de Raad er vooreerst op dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal geen verwijderings- of terugstuurmaatregel omvat, en in de bestreden beslissing duidelijk en herhaaldelijk wordt vastgesteld en geoordeeld dat, ongeacht de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, verzoeker in de stad Kabul over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker bekritiseert op zeer algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de analyse en informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat, de situatie in de Afghaanse hoofdstad van dien aard is dat er voor burgers aldaar actueel sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan wijst de Raad er op dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in de Afghaanse hoofdstad actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Inzoverre verzoeker aanvoert dat hij in Kabul niet veilig zal zijn voor de Taliban die er volgens hem wijdverspreid aanwezig en actief zou zijn, herhaalt de Raad dat aan verzoekers verklaarde problemen met de Taliban geen geloof wordt gehecht.

Een algemene verwijzing, zoals verzoeker in casu doet, naar algemene rapporten omtrent de hoge huurgelden en (gevreesde) tewerkstelling (vooral naar de toekomst toe) in Kabul en meer algemeen de werkgelegenheid in Afghanistan, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in de stad Kabul niet over

een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, zoals de bestreden beslissing concludeert na evaluatie van de individuele situatie van verzoeker.

Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman van 26 jaar oud is, hij naast Dari ook Pashtou spreekt alsook een beetje Engels begrijpt en kan lezen, hij in de stad Kunduz is opgegroeid en steeds heeft gewoond en geleefd waardoor hij een sterke affiniteit heeft met het leven in een (groot)stedelijke omgeving, en hij werkervaring heeft als timmerman en winkeluitbater, allen elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist of tegenspreekt.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en wiens familie overigens blijkens zijn verklaringen (middels huurgelden van een van hun huizen) over voldoende slagkracht beschikt om hem eventueel en mogelijks al dan niet voorlopig en tijdelijk financieel te ondersteunen, maakt niet aannemelijk dat hij, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in de Afghaanse hoofdstad niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk en brengt geen concrete en valabele argumenten aan waaruit zou blijken dat hij niet in staat zou zijn om alzo buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in diens besluit dat verzoeker in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.3.2. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten voor: een tazkara van zijn broer, A. H.; een tazkara van zijn vader, D.; 10 documenten en een 25-tal foto's in verband met het werk, promoties, ... van voornoemde broer; en een ongedateerd attest van de politie van Kunduz, ter bevestiging van de problemen die hij zou gekend hebben.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

2.3.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Vooreerst dient vermeld te worden dat het Commissariaat-generaal zich in het kader van onderhavige aanvraag enkel en alleen beperkt tot een onderzoek van de door u aangebrachte nieuwe feiten en bewijsstukken, en dit in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Het Commissariaat-generaal stelt, na lezing van uw administratief dossier, evenwel vast dat u zich ook in onderhavige aanvraag nog steeds beroept op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet en louter verder bouwt op uw verklaringen gedaan tijdens uw eerdere asielprocedures – met name door te herhalen dat de Taliban uw broer, A.(...) H.(...), zouden vermoord hebben en ook naar u op zoek zouden zijn (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-3).*

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw identiteit en die van uw broer, A.(...) H.(...), alsook jullie onderlinge verwantschap, onvoldoende aannemelijk had gemaakt; u evenmin aannemelijk had gemaakt dat A.(...) H.(...) op 25 Sombullah 1394 (i.e. 16 september 2015) in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn; en het sowieso niet geloofwaardig was dat u als gevolg van de beroepsbezigheden van en/of de moord op uw broer, en uw eigen profiel, persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt.

Het beroep dat u indiende tegen de eerste weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RVV) in haar arrest van 2 juni 2016 verworpen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Immers, in het kader van onderhavige aanvraag legde u geen bijkomende verklaringen af. U herhaalde louter dat de Taliban uw broer, A.(...) H.(...), zouden vermoord hebben en ook naar u op zoek zouden zijn (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-3). Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststellingen van het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag, welke vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen (RVV) bevestigd werden (cfr. supra).”

Wat betreft de uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent het voordeel van de twijfel, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen – gelet op de vastgestelde

ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven – niet het geval is gebleken. Vermits aan het asielaanvraag en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet duidelijk aangeeft waarom er geen sprake zou zijn van nieuwe elementen en dat de bestreden beslissing enkel meent dat de elementen niet overtuigen zonder ze daadwerkelijk te onderzoeken, kan hij niet worden gevolgd en gaat hij voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag voorgelegde documenten oordeelt als volgt: *“(…) Wel legde u in het kader van onderhavige aanvraag een aantal (nieuwe) documenten neer, met name een tazkara van uw broer, A.(…) H.(…); een tazkara van uw vader, D.(…); 10 documenten en een 25-tal foto's ivm het werk, promoties, … van voornoemde broer; en een ongedateerd attest van de politie van Kunduz, ter bevestiging van de problemen die u zou gekend hebben. Van al deze documenten is het evenwel onduidelijk of het kopieën of originelen betreft. Dit terzijde, kunnen deze documenten niets wijzigen aan de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen in uw dossier geenszins het geval is. Daarnaast legde u reeds een aantal van deze documenten – met name 6 documenten en een groot deel van de foto's ivm het werk, promoties, … van uw broer; alsook het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, ter bevestiging van uw problemen – neer in het kader van uw eerste asielaanvraag, waardoor het in se geen nieuwe documenten zijn, en de beoordeling ervan dus reeds vaststaat.*

De nieuwe documenten die u in onderhavige aanvraag neerlegt, betreffen bijgevolg 4 documenten en een deel van de foto's ivm het werk, promoties, … van uw broer, en een tazkara van uw vader, D.(…). Deze kunnen echter ook niets veranderen aan de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal, daar ze, net als de reeds eerder door u neergelegde documenten, evenmin uitsluitend bieden over uw relatie tot de (gewapende) persoon die op de foto's te zien is, waarvan u beweert dat het uw broer, A.(…) H.(…), zou zijn; en louter de carrière bevestigen van A.(…) H.(…), waarvan het niet vaststaat dat het daadwerkelijk uw broer is.

Tot slot herhaalt het Commissariaat-generaal nogmaals dat, zelfs indien deze documenten het voorgaande alsnog hadden weten staven en aannemelijk maken, quod non, er in Afghanistan, louter als gevolg van de beroepsbezigdheden van en/of de moord op uw broer, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet geslaagd, daar er ernstige twijfels bestonden aangaande het profiel dat u zich tijdens uw gehoor aanmat en u evenmin aannemelijk wist te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt. De motivering van het Commissariaat-generaal in dit verband luidde destijds als volgt:

“Vooreerst haalde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens aan dat u uw broer, A.(…) H.(…), destijds als bodyguard zou begeleid hebben telkens hij off duty zou geweest zijn (Vragenlijst CGVS, 15 maart 2016, pp. 1-2). Om een onduidelijke reden gaf u dit slechts aan tijdens uw gehoor, d.d. 22 maart 2016 (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 5; 7; 19-20). Dit komt uiteraard uw geloofwaardigheid niet ten goede. Voorts bleef u volhouden dat u in Afghanistan slechts enkele jaren school zou gelopen hebben, dat u een ongeletterd persoon zou zijn, en dat u enkel als timmerman zou gewerkt hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-4), hetgeen vrij bevreemdend is daar uw broer, A.(…) H.(…), universitaire studies (Dari literatuur) te Kunduz zou gedaan hebben. Daarnaast bleek tijdens het interview ook dat u weldegelijk Engels begrijpt en dat u kan lezen (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 3-4), hetgeen het vermoeden van het Commissariaat-generaal, met name dat u zich tijdens uw gehoor bewust een ander profiel trachtte aan te meten, enkel versterkt.

Verder wist u slechts drie foto's neer te leggen waarop u zelf gewapend te zien bent (waarvan slechts één in het gezelschap van de persoon waarvan u zegt dat het uw broer A.(…) H.(…) is) en wist u niet aannemelijk te maken dat u persoonlijk door de Taliban bedreigd en gezocht werd/wordt. Zo bleek dat u nooit persoonlijk bedreigd werd door de Taliban. Op 22 en 24 Sombullah zouden ze respectievelijk uw broer en vader gecontacteerd hebben. Na de begrafenis van uw broer zouden ze u wel bedreigd hebben, maar opnieuw indirect, met name via uw vader hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, pp. 15-16; 17-19). Voorts stemmen uw verklaringen niet overeen met de inhoud van het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, dat u na afloop van uw gehoor, met name op 29 maart 2016, via uw

advocaat (per fax) neerlegde. Hierin valt immers te lezen dat de Taliban én Al Qaida u meermaals zouden bedreigd hebben, en zelfs zouden geprobeerd hebben om u, Mr. A.(...), te ontvoeren; gebeurtenissen/problemen die u helemaal niet aanhaalde. Tot slot bleek uit uw verklaringen ook nog dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan geen enkel probleem meer zouden gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 22 maart 2016, p. 9), hetgeen er evenmin op wijst dat de Taliban voorafgaand aan uw vertrek daadwerkelijk naar u op zoek zouden geweest zijn met als doel u te rekruteren, en op dit moment nog steeds zouden zijn.

Aan dit alles is in onderhavige aanvraag eigenlijk niets veranderd. Zoals reeds aangehaald legde u geen bijkomende verklaringen af die op bovenstaande vaststellingen een ander licht zouden werpen (Vragenlijst CGVS, 16 juni 2016, pp. 1-3). De nieuwe door u neergelegde documenten/foto's hebben dan weer louter betrekking op het werk, promoties, en de carrière van A.(...) H.(...), waarvan het niet vaststaat dat het daadwerkelijk uw broer is, en tonen geenszins aan dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. U bent immers nergens op de nieuwe door u neergelegde foto's te zien en ook geen enkele van de door u neergelegde nieuwe documenten heeft betrekking op u of de problemen die u, in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, zou dienen te vrezen. Het enige document dat hiervan melding maakt, is het ongedateerd attest van de politie van Kunduz, dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag neerlegde en waarvan de bewijswaarde reeds beoordeeld werd (cfr. supra)."

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat de door hem bijgebrachte nieuwe documenten niet daadwerkelijk werden onderzocht. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker niet de minste concrete poging onderneemt om hoger aangehaalde motieven te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen alle beschikbare middelen had kunnen aanwenden om de nodige bewijzen te verzamelen, doch uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal die inspanning niet heeft geleverd, merkt de Raad op dat het aan de asielaanvraag is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Van een 'gedeelde bewijslast' kan derhalve slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens

verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Tot slot merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal *in casu* van oordeel is dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet en hij om die reden de asielaanvraag niet in overweging heeft genomen op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker, ongeacht de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) verzet zich niet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker bekritiseert op zeer algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de analyse en informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervaardigd in het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat, de situatie in de Afghaanse hoofdstad van dien aard is dat er voor burgers aldaar actueel sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan wijst de Raad er op dat dit slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in de Afghaanse hoofdstad actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Een algemene verwijzing, zoals verzoeker *in casu* doet, naar algemene rapporten omtrent de hoge huurgelden en (gevreesde) tewerkstelling (vooral naar de toekomst toe) in Kabul en meer algemeen de werkgelegenheid in Afghanistan, volstaat voorts niet om aan te tonen dat verzoeker in de stad Kabul niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt, zoals overigens reeds werd vastgesteld in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en dit na evaluatie van zijn individuele situatie. De Raad benadrukt hierbij nogmaals dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofd suggereren, noch wordt dit door verzoeker concreet aangetoond.

De Raad herhaalt te dezen dat in hoger aangehaald arrest van 2 juni 2016 reeds werd geoordeeld als volgt: *“Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman van 26 jaar oud is, hij naast Dari ook Pashtou spreekt alsook een beetje Engels begrijpt en kan lezen, hij in de stad Kunduz is opgegroeid en steeds heeft gewoond en geleefd waardoor hij een sterke affiniteit heeft met het leven in een*

(groot)stedelijke omgeving, en hij werkervaring heeft als timmerman en winkelluitbater, allen elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist of tegenspreekt.

Uit niets blijkt aldus en verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en wiens familie overigens blijkens zijn verklaringen (middels huurgelden van een van hun huizen) over voldoende slagkracht beschikt om hem eventueel en mogelijks al dan niet voorlopig en tijdelijk financieel te ondersteunen, maakt niet aannemelijk dat hij, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, in de Afghaanse hoofdstad niet over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk en brengt geen concrete en valabele argumenten aan waaruit zou blijken dat hij niet in staat zou zijn om alzo buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in diens besluit dat verzoeker in de Afghaanse hoofdstad Kabul over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.” Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag en in voorliggend verzoekschrift geen elementen aan die deze eerdere appreciatie kunnen ombuigen.

2.3.3.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: “*Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze tevens oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het Commissariaat-generaal merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat: “voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald”.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat, en kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet schorsen. Het verzoek tot schorsing en vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS